

den med Ordningen forbundne Vanskelighed, men uden for samme og vedrøre de langt vanskeligere ordnede Apotekerforhold. Det ligger jo ikke for her, men jeg skal allerede forvare mig imod, at man knytter disse Lovforslag saaledes til hinanden, at man ikke vil vedtage det ene uden samtidig at vedtage det andet. Naar jeg altsaa stemmer for den foreslaaede Dagsorden, som gaar ud paa at opfordre Justitsministeren til at fremsætte et Lovforslag om hele Lægevæsenets Ordning, saa gør jeg det kun med Beklagelse over, at man ikke forud vil drøfte og se at enes om et overordnet Sundhedsraad, idet jeg, som sagt, tror, at Tilvejbringelsen af en saadan Reform vilde have gjort det lettere paa en tilfredsstillende og god Maade at faa en Ordning af Medicinalvæsenet i sin Helhed. Jeg henviser i øvrigt til Mindretallets Betænkning.

Rørdam: Da jeg i det store og hele er enig med den ærede Ordfører (Busk), kan jeg fatte mig i Korthed. Jeg vil blot frækomme med et Par Bemærkninger til den sidste ærede Taler (Høegh-Guldberg). Han syntes jo at ville lægge Folketinget til Last, at der ikke er gennemført en Medicinalreform. Men det er jo saa langt fra Tilfældet, at Ansvaret herfor tværtimod maa lægges et helt andet Sted. Det er det, jeg gerne vil pointere, at naar vi i dette Øjeblik staa med en saa middelalderlig Ordning af vort Lægevæsen, har den højtærede Justitsminister sin væsentlige Del deri, ikke alene den nuværende højtærede Minister, men ogsaa de foregaaende Minister. Sagen er jo den, at dette Forslag om et overordnet Sundhedsraad har en Historie, og det er denne: I Aaret 1890 indgav Sundhedskollegiet til Justitsministeriet Forslag om Ophævelse af Sundhedskollegiet og Oprettelsen af et overordnet Sundhedsraad. Først et Aar efter fandt Justitsministeriet sig foranlediget til at fremsætte Forslag herom i Landstinget, men Landstinget var ikke saa stærkt begejstret for den Sag, at det fandt sig foranlediget til at gøre noget ved den i den Samling. Sagen kom til 1ste Behandling og gik til Udvalg, men der kom ingen Betænkning fra det. Næste Samling blev Sagen igen fremsat i Landstinget, og dette vedtog da Forslaget med nogle Ændringer og sendte det til Folketinget. I Folketinget blev det underkastet en 1ste Behandling, og her blev det fra mange Sider fremhævet, at naar man skulde skride til en Medicinalreform, skulde det ikke være en

Medicinalreform, som kun bestod i en Omdannelse af Sundhedskollegiet til et Sundhedsraad. Det var ikke et saa epokegørende Skridt, at det var værdt at gøre saa meget for det. Man mente, at det var retfærdigt og rimeligt, at Sundhedskollegiet fik Løn for det Arbejde, det gjorde, og at det var en u hensigtsmæssig Ordning, at Sundhedskollegiet nu arbejdede til en vis Grad uden Løn, men paa den anden Side kunde man ikke indrømme, at det, at man indførte Lønninger for dog til Dels de samme Mennesker, som nu sidde i Sundhedskollegiet, og at man kaldte dette et Raad i Stedet for et Kollegium, vilde være noget væsentlig stort Skridt fremad til en Medicinalreform. Man vilde gaa ganske anderledes vidt, man vilde, som sagt, ophæve Distriktslægeinstitutionen, og man vilde have en Reform af vort Apotekervæsen. Dette blev fremhævet ved 1ste Behandling det Aar, men det var saa langt hen paa Samlingen, saa der kom ingen Betænkning samme Aar. Næste Aar, 1892, fremsatte Justitsministeren igen det samme Lovforslag om et overordnet Sundhedsraad, og der blev da afgivet en Betænkning fra Folketinget efter en indgaaende Behandling i Udvalget, og i denne Betænkning udtrykte Folketinget netop ogsaa sine Ønsker. Folketinget sagde: Vi ville have en samlet Medicinalreform, vi ville gerne være med til at yde Sundhedskollegiet Løn og kalde det for et Sundhedsraad, men vi ville have en samlet Medicinalreform med Ophævelse af Distriktslægevæsenet og en Forbedring paa Apotekervæsenets Omraade. Det skete i 1892. Hvad er der saa sket siden? Der er sket det, at den højtærede Justitsminister Aar efter Aar har fremsat det samme Forslag om et overordnet Sundhedsraad ganske uforandret for Folketinget. Det gaar ikke alene saaledes med dette Forslag, men det samme sker med andre Forslag, at de fremsættes for Rigsdagen Aar efter Aar, efter at den har udtalt sin Mening om dem, og det er de samme Forslag i den samme Skikkelse det ene Aar efter det andet. Det forekommer mig at være en noget mærkelig Fremgangsmaade; der er dog ingen rimelig Grund til at antage, at naar Rigsdagen en Gang har sagt: I den Retning ønske vi en Reform, at den saa pludselig skulde skifte Anskuelse. Derfor havde der i og for sig for os været meget lidt Grund til at komme ind paa at behandle dette Lovforslag i alle Enkeltheder. Vi have ikke desto mindre undergivet det en ret grundig Behandling og antydet, ad hvilke Veje vi